

ninger og holde os til de mere kødelige Nydelser.“

Mads Vestrup forholdt sig tavs. Han havde faaet Øje paa Væggenes store Kartoner, og Billedernes Skamløshed gjorde ham hed i Kinderne. „Hvad mon det er for en Røverrede, jeg her er bleven ført ind i?“ tænkte han ved sig selv. Ogsaa Fru Majas Person syntes ham tvetydig og fik ham til at være paa sin Post.

Han var næppe kommen til Sæde, før Klokkeren, der sad over Døren, atter ringede, og denne Gang med vedholdende Voldsomhed.

„Det er vistnok Susse,“ sagde Frants Møller fra Dybet af sin Kurvestol. „Vi aftalte at mødes her.“

Jørgen Berg lukkede op.

En yngre, hvidsminket Dame med en teglstensrød Parryk smuttede forpustet ind, som om hun var bleven forfulgt. Efter at have smækket Døren hurtigt i blev hun staaende derhenne og lyttede, mens hun i Tavshed vinkede rundt til dem alle med Haanden:

„Vil I sige mig, Børnlille ... Har I Politiet gaaende her i Huset?“ spurgte hun tilsidst.

„Hvorfor tror du det?“

„Jeg hørte nogen luske op ad Trappen efter mig. Kan I gætte, hvem det var? Cajus Vang! Jeg veed, at han har faaet Ansættelse hos en privat Opdager, siden han kom tilbage fra Vridsløse.“

„Saa er det sagtens dig, han snuser efter, Susse,“ sagde Jørgen Berg og lo. „Har I to ikke været go'e Venner engang?“